

В Оксани Титечко є заповітна мрія

Люди з особливими потребами – діти на все життя. До цього розуміння голова громадської організації «Асоціація батьків дітей-інвалідів» Оксана ТИТЕЧКО прийшла не випадково та не в один день. Спершу вона отримала профільну медичну освіту і навіть понад 10 років пропрацювала в Обласній клінічній лікарні. Допоки не збагнула, що її місія – допомогти дітям з інвалідністю стати самостійними та інтегруватися у суспільство.

– Життя склалося таким чином, – розповідає Оксана Григорівна, – що ми з чоловіком (професійним ветеринаром) поїхали навчатися та працювати до Данії. Але виховувати дітей та жити ми хотіли виключно в Україні. Тому, коли повернулися, чоловік започаткував власну справу. А за три роки, що ми перебували за кордоном, я побачила, як живуть люди, як побудоване інклюзивне суспільство. Це тоді, коли на той час у нас зустріти на вулиці людину з особливими потребами було важко, адже інфраструктура для цього була абсолютно не пристосована.

Так у житті склалося, що в Оксани Григорівни, мами чотирьох чудових дітей, старший син теж виявився дитиною з особливими потребами. Для родини Титечків, як і для більшості батьків, це було справжнім шоком, який помножувався нерозумінням, куди йти та де шукати допомоги. Це те, що не перестає боліти

ніколи. Саме для того, щоб допомогти батькам, які зіткнулися з подібною ситуацією, щоб їхній шлях був легшим, Оксана Титечко й взялася до громадської діяльності.

– Асоціація батьків дітей-інвалідів була заснована у 2002 році, – повідала Оксана Григорівна.

– Батьки, які створювали організацію, зробили перші кроки, досягли певних успіхів. А далі потрібна була енергія, нові ідеї. Організація не мала ефективної діяльності. Стати її головою вперше мені запропонували у 2009 році. Та я змушена була відмовитися, адже на той час виховувала маленьку піврічну дитину. Повторно до мене звернулися через півтора року. Щоб прийняти якесь рішення, я мала порадитися з чоловіком. Коли вдруге повідомила йому про пропозицію, він на це сказав: «Якщо такі діти непотрібні таким, як ми, котрі маємо таку ж дитину, то кому вони взагалі можуть бути потрібні?!»

Саме тому я погодилася. А мій чоловік став першим благодійником та спонсором нашої організації. При цьому, виховуючи старшого синочка, я не забуваю про розвиток двох дівчат та меншого синочка

ка. Дівчата мають хист до спорту та професійно займаються художньою гімнастикою. Я ними пишаюся та радію кожній їхній перемозі.

Відтак у травні 2011 року Оксана Титечко очолила ГО «Асоціація батьків дітей-інвалідів». Найбільшою проблемою був брак коштів. Тому вона наполегливо шукала спонсорів, які б могли допомогти

фінансами. Оксана Григорівна зверталася до багатьох фондів та установ з листами. Загалом було написано понад 60 таких звернень, а відповідь (хоча й негативну) отримала лише від двох організацій.

– Я помаленьку збирала контакти батьків, – веде далі Оксана Титечко, – провела збори, де батьки сказали, що найбільша потреба, яку вони мали на той час – це розвиваючі заняття для дітей та недостатня юридична інформація. В інтернеті натрапила на оголошення, що баптистська церква хоче проводити заняття з малювання та ручних поробок із особливими дітьми. Отож скотактувала з ними. Так ми розпочали співпрацю. Спочатку пробували навчити волонтерів, як правильно займатися з дітьми. Але зрозуміли, що потрібно залучати професійних учителів. Бо, як виявилось, любити дітей недостатньо. Потрібні глибокі знання та методики. Відтак запросили психолога, логопеда, реабілітолога, арт-терапевта. Це були перші педагоги нашої організації.

Згодом про Оксану Григорівну дізналися активні мами особливих дітей, які, як і вона, хотіли бути ко-

рисними і щось робити для своїх дітей. Вони почали активно поширювати інформацію про організацію і збиратися в єдину громаду. Так маленькими, але впевненими кроками Асоціація батьків дітей-інвалідів розвивалася. Зараз у її рядах нараховується 86 членів. А завдяки підтримці міської влади та небайдужих людей громадська організація надбала й обжилася у своєму приміщенні.

Завдяки активності батьків та окремих людей, передовсім очільниці обласного інформаційно-ресурсного центру з інклюзивної освіти Тамари Звдокимівни САВЧУК, у місті Рівне був створений садочок «Пагінець». На той час це був один із перших в Україні садочків для особливих дітей.

– Зараз маємо своїх вірних меценатів, – каже Оксана Григорівна, – які допомагають нам і вірять у наших дітей. На даний час в організації є 20 дітей від 13 до 18 років. Я хочу, щоб ці молоді люди мали майбутнє у своїй країні. Щоб вони соціалізувалися і були б корисними, мали власну справу. Адже, на жаль, батьки не вічні. Отож вони могли б, як це практикується у Європі, жити в невеликих будинках, а не в інтернатах, як у нас, займатися нескладними роботами, як-от флористикою, доглядом за тваринами, кулінарією чи будь-чим, до чого у них є хист та можливість. Ми даємо знання й навички, потрібна лише допомога, щоб реалізувати все це.

Оксана Титечко щиро вірить у те, що її мрії здійсняться – діти їхньої асоціації здобудуть право на достойне, повноцінне життя в успішній країні.

Ірина ВАСИЛЮК